

Als ik aan Uganda denk.....

Als ik aan Uganda denk, dan denk ik aan vogels overal, ook aan schreeuwlelijkerds met een lange kromme snavel en een prachtige naam, ibissen.

Ik denk aan 'weaverbirds' met tientallen nesten als pluizige kerstballen aan één boom. Het mannetje maakt er een en als het vrouwtje dat zo niet zint, trekt ze de boel stuk.

Ik denk aan 'birdwatching' en dat we daarvoor altijd te laat waren, want vogels verbergen zich tegen de felle zon. Ik denk aan Hans die met zijn telens toch tientallen soorten heeft weten te vangen.

Als ik aan Uganda denk, denk ik aan de natuur en de mensen.

De natuur zo groen, zo overvloedig, zo uitbundig, zo warm, zoveel water, zoveel voedsel.

Als ik aan de mensen daar denk, zie ik rustige, vriendelijke bruine mensen, die zo arm zijn dat je je afvraagt hoe dat mogelijk is, in zo'n rijk en overvloedig land.

Is het omdat het overleven alle aandacht vraagt of is het omdat het zo gemakkelijk is te overleven.

Ik geef het toe, ik weet weinig, ik ben er maar een paar weken geweest, maar toch.. .

Ik had het er met een vriendin over, een die jaren in Zambia en jaren in Irian Jaya woonde. Waarom wordt er geen rijkdom geaccumuleerd, blijft alles zo basic, van generatie op generatie? Ze kwam met een volgende verklaring: zodra iemand iets heeft wordt het met de familie gedeeld, de hele familie komt er op af en als die persoon niet wil geven wordt die uitgestoten. Er zal wel meer spelen, veel meer, maar toch...

Als ik aan Uganda denk, denk ik aan de stenen langs de weg, de rode klei waarover je loopt en die gebakken in op termietenheuvels lijkende heuvels tot eensteenshuisjes vermeteld worden. Dat helpt tegen het wegspoelen tijdens het regenseizoen. Onderweg hebben we één fabriek gezien, een cementfabriek, zo groot, het leek de ENCI bij de mergelgroeven in ZuidLimburg wel. Is de cement niet te betalen, is het dat dat de huisjes zo lelijk zijn.

Als ik aan Uganda denk tuimelen de beelden over elkaar: overal in tuinen groeien pinda's, maar geen pot pindakaas op het enige adres dat het verkoopt,

Ik denk aan Joseph, het multitalent dat het niet laten kan kunst te maken, die in zijn eentje van alles uitprobeert, die met de verkoop van toeristische minifietsjes overleeft, de Nederlandse rozenkweker die met zijn gigantische kassen aan het Victoriameer de rozen opjaagt ook 's nachtes door te groeien, de ontelbare bavianen langs de weg naar de wetlands, die ene met zijn afgebeten bloederige snuit, dat op de uitgestrekte koffieplantage geen kop koffie te krijgen is, dat Tjeu onder de waterval gaat staan en de berg opklimt om een kapotte waterleiding te repareren - ik was er niet bij, maar het verhaal is exemplarisch: 'en het onderhoud dan?', hoe geïnteresseerd die vrouwen waren waaraan Tiny een workshop gaf, de ondoenlijk vele sloten op de metalen deuren naar hun atelier. Ik denk aan de projecten die we bezochten, met toelichting en uitleg en de kracht van sommige vrouwen, zo mooi aangekleed vaak ook, met puntige schouders op hun lange katoenen jurken, en dat ze soms tientallen kilometers hadden afgelegd om aanwezig te zijn, dat ik blij was in de overvolle zaaltjes vlak bij de uitgang te zitten, frisse lucht.

Ik ben er geweest, in Uganda, heb veel gezien.

Maar ben ik er ook geweest?

Ik heb niet uit de plaatselijke keuken hoeven te eten, niet geslapen in zo'n hutje, het gebruikelijke sanitair gedeeld, mijn eigen vervoer geregeld, over onmogelijke paadjes moeten klauteren .

Ik sliep in het comforbabele guesthouse van Ineke met de gezellige veranda's, de lommerrijke tuin en de verrukkelijke en gezellige avonden waar aan de grote tafel alle gasten tegelijk de maaltijd geserveerd krijgen.

Maar dat met die Ugandese bananenlikeur, die weddenschap had ik toch maar mooi gewonnen: er gaan vanaf Schiphol dagelijks vele vluchten richting het internationaal vliegveld Entebbe. Niet rechtstreeks maar toch...

ieder die wil mag een glaasje proberen van me.

Marianne Comperen, 5 maart 2017.